

- Je li daleko taj grad?
- Daleko je; vrlo je daleko. To je blizu Splita.
- A, blizu Splita! Rekla si mi, majčice, da si se ti rodila u tom Splitu.
- Jesam, zlato moje. Tvoja se je majčica baš u tom Splitu rodila.
- A jesi li vidjela Klis, gdje je sad naš tata?
- Jesam, dušo, mnogo puta ga je vidjela tvoja majčica.
- Je li Klis kao Bakar?
- Veća je ona tvrđava nego li je Kaštel naših knezova, gore u gradu.
- Ima li Klis topove kao naš Kaštel?
- Ima, dušo, više topova nego li ih je gore u gradu.
- I ti će topovi pucati, je li majčice? Ja se uvijek veselim, kada pucaju topovi. Kao da grmi, je li, majčice?
- Jest, dušo, kada topovi pucaju, čini se da grmi.
- Zašto svaki dan ne pucaju topovi?
- Ne smiju pucati svaki dan. Toga ne treba. Prije, kad su naši stari knezovi bili na životu, topovi su često pucali.
- Zašto su onda pucali često?
- Jer su dolazili velikaši u goste, pa je bilo veselo u gradu.
- A kad velikaši nisu dolazili?
- Onda su topovi pucali samo na Božić, kad se je mali Isus rodio, pa kad se je slavio rođendan ili imendan naših knezova.
- A zašto, majčice, i sada ne pucaju na njihov imendan i rođendan?
- Jer je dragi Bog stare knezove pozvao k sebi. Oni su sad u raju, kod dragoga Boga.
- Je li kod dragoga Boga i tata maloga kneza Vuka?
- Pa da, to je bio naš stari knez.
- Zašto nije tata uzeo sobom svoga maloga Vuka?
- Ne smije tata uzeti svoju dječicu sobom u raj.
- Ali Vuk je tako dobar, majčice!
- Jest, knežević Vuk je vrlo dobar, kao i njegova dva starija brata.
- A gdje su braća maloga kneza Vuka?
- Oni su oba u školama; daleko od našega Bakra.
- Da nisu oni u Kraljevici?
- Kraljevica nije od nas daleko. Kraljevica nam je blizu, vrlo blizu.